

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 663/2021
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Весне Субић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Нада Бојовић, адвокат из ..., против тужених: ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бора Николић, адвокат из ... и тужене ГГ из ... ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужених ББ и ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2551/19 од 02.09.2020. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених ББ и ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2551/19 од 02.09.2020. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених ББ и ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2551/19 од 02.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 447/2015 од 25.02.2019. године, ставом првим утврђено је да катастарске парцеле бр. ..., ..., ..., ... и ..., све уписане у ЛН ..., КО ..., не улазе у састав заоставштине сада пок. ДД, бившег из ..., већ исте, по основу усмене деобе, представљају власништво тужиоца, што су тужене дужне признати и трпети да тужилац ово своје право упише у јавним књигама. Ставом другим изреке обавезане су тужене ББ и ВВ да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 77.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2551/19 од 02.09.2020. године, жалба тужених ББ и ВВ је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев ових тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужене ББ и ВВ су изјавиле ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложиле да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном одлуком утврђено је да предметне парцеле не представљају заоставштину правног претходника парничних странака, већ да су исте власништво тужиоца, уз адекватну примену материјалног права на утврђено чињенично стање. Имајући ово у виду, као и да се ревизијом не указује на правноснажне судске одлуке у којима је изражено другачије правно схватање, већ на погрешно утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, па ни применом члана 404. ЗПП, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине на непокретности, поднета је 05.06.2015. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 500.00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић